

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การแสดงเป็นศาสตร์หนึ่งที่ปรากฏอยู่ในสื่อทางการแสดงประเภทต่างๆ และดำรงอยู่กับสังคมไทยมาเป็นเวลานาน ซึ่งมีพัฒนาการตามลำดับขั้นอยู่กับกระแสของสังคมและวัฒนธรรมในขณะนั้น แรกเริ่มเดิมทีศิลปะการแสดงของไทยได้ปรากฏอยู่ในละครหรือละครเวทีมาเป็นเวลาช้านอก ละครร้อง ละครรำประเภทต่างๆ ซึ่งละครของไทยมีวิวัฒนาการขึ้นเรื่อยๆ เป็นลำดับ โดยได้รับอิทธิพลมาจากวัฒนธรรมตะวันตกอยู่ไม่น้อย จากละครร้องละครรำ มาสู่ละครพูดในสมัยรัชกาลที่ 5 ซึ่งมีการจัดแสดงโดยขุนนางและเจ้านายในราชสำนักแต่อาจจะไม่เป็นที่แพร่หลายนัก ต่อมาในรัชสมัยของรัชกาลที่ 6 พระองค์ทรงให้ความสนใจพระราชหฤทัยในการละครมาก ทำให้การละครโดยเฉพาะละครพูดแพร่หลายกว้างขวางมากขึ้น มีพระราชนิพนธ์บทละครขึ้นเป็นจำนวนมาก รวมทั้งบทละครที่แปลมาจากภาษาอังกฤษ การละครได้รับการพัฒนาเรื่อยมาจนถึงรัชสมัยของรัชกาลที่ 7 ละครร้องได้รับการพัฒนาขึ้นมาอีกครั้งโดยรับเอาขนบของละครตะวันตกเข้ามาประยุกต์ใช้มีการใช้ดนตรีแจ๊สแบบฝรั่งแทนการใช้วงปี่พาทย์ ซึ่งภายหลังละครละครร้องในสมัยนี้ได้เสื่อมความนิยมไปด้วยการหลั่งไหลเข้ามาของวัฒนธรรมการชมภาพยนตร์ฝรั่งจากต่างประเทศ (กอบกุล อิงคุทานนท์, 2540 : 39-54) ภายหลังละครเวทีเริ่มได้รับความสนใจอีกครั้งด้วยกลุ่มละครต่าง ๆ ทั้งในสถาบันมหาวิทยาลัยและนอกสถาบันมหาวิทยาลัย โดยเป็นการรวมตัวกันของกลุ่มคนที่มีใจรักในการทำละครซึ่งมีจุดมุ่งหมายในการนำเสนอ และขนาดของกลุ่มละครที่แตกต่างกันไปตั้งแต่ขนาดเล็กไปจนเป็นบริษัท ตัวอย่างกลุ่มละครนอกสถาบันศึกษา ได้แก่ มนเทียรทองเหี้ยเตอร์ (2527) กลุ่มละครสองแปด (2528) บริษัทแดสส์ เอ็นเตอร์เทนเมนต์ จำกัด (2529) ซึ่งปัจจุบันคือบริษัทตรีมบอช จำกัด และภัทราวดี เหี้ยเตอร์ (2535) เป็นต้น (กอบกุล อิงคุทานนท์, 2540 : 89-93)

กระแสละครเวทีแนวหนึ่งที่น่าสนใจและสืบเนื่องจนถึงปัจจุบัน คือ การใช้ดารา นักแสดงที่มีชื่อเสียงจากการแสดงละครโทรทัศน์ และภาพยนตร์ มานำแสดงในละครเวทีเพื่อสร้างความสนใจและเป็นปัจจัยหนึ่งที่ใช้ดึงดูดผู้ชม ปัจจุบันศิลปินนักร้องก็ได้รับความสนใจในการได้รับเลือกให้มาแสดงละครเวทีเช่นกัน โดยละครเวทีประเภทมิวสิคัล (musical theatre) หรือละครเพลง บริษัทที่มักจัดแสดงละครประเภทนี้และเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย คือ บริษัทซีเนริโอ เรื่องที่นำมาแสดง ได้แก่ บัลลังก์เมฆ ฟ้าจรดทราย ทวิภพ ซึ่งเป็นการนำเอาบทประพันธ์ที่เป็นนวนิยายชื่อดังที่ครั้ง

หนึ่งเคยนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์มาแล้วมาสร้างเป็นละครเวที โดยใช้นักแสดง นักร้องชื่อดังมาเป็นผู้แสดง ได้แก่ สินจัย เปล่งพานิช, ปฏิภาณ ปฐวีกานต์ เป็นต้น

นอกจากจะเป็นปัจจัยในการสร้างความสนใจและดึงดูดผู้ชมให้มาชมละครเวทีแล้ว สำหรับศิลปินนักร้อง ดารา นักแสดงเอง การมีโอกาสได้รับเลือกให้แสดงละครเวทีดูเหมือนจะเป็นโอกาสในการเก็บเกี่ยวประสบการณ์ทางการแสดงที่ดีและเป็นข้อพิสูจน์ความสามารถทางการแสดงให้กับศิลปินนักร้อง ดารา และนักแสดงเหล่านั้นอีกด้วย

สำหรับภาพยนตร์ หลังจากการหลั่งไหลเข้ามาของการฉายภาพยนตร์จากต่างประเทศในปี พ.ศ. 2440 ภาพยนตร์ก็เริ่มกลายเป็นที่สนใจของคนไทยมากขึ้น (พรสิทธิ์ พัฒนานุรักษ์ และ สุรพล เกียนวัฒนา 2532 : 693) ซึ่งแม้ว่าลักษณะของสื่อภาพยนตร์และละครเวทีจะมีความแตกต่างกันในเรื่องของการผลิตและการนำเสนอ แต่ธุรกิจทั้งสองอย่างนี้เองก็ไม่สามารถปฏิเสธศาสตร์แห่งการแสดงได้ เพราะการแสดงก็นับเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในการผลิตภาพยนตร์เช่นกัน เพียงแต่มีการเปลี่ยนแปลงและปรับเปลี่ยนศิลปะทางการแสดงออกไปในรูปแบบอื่นเพื่อให้เข้ากับลักษณะของการผลิตภาพยนตร์ ยุคเริ่มต้นของภาพยนตร์เดิมเป็นหนังเร่ ซึ่งฉายโดยคณะละครเร่ของชาวฝรั่งเศส ซึ่งต่อมามีการพัฒนาเป็นการถ่ายทำในประเทศโดยชาวต่างชาติ คือเรื่องนางสาวสุวรรณ ซึ่งนับเป็นภาพยนตร์เรื่องแรกของไทยและพัฒนามาเป็นการถ่ายทำด้วยคนไทยเอง คือ เรื่องโชคสองชั้น ภาพยนตร์เองก็มีพัฒนาการเป็นลำดับขั้นเรื่อยมาจากภาพยนตร์เงียบ มาสู่ภาพยนตร์พากย์ มาสู่ภาพยนตร์ที่มีการบันทึกเสียงในฟิล์ม ภาพยนตร์ประเภทข่าวดำ มาสู่ภาพยนตร์ประเภทสี จนกระทั่งเป็นการใช้ฟิล์ม 35 มม. ซึ่งถือว่าเป็นระบบมาตรฐาน มียุคเฟื่องฟูของดารายอดนิยมอย่างมิตร ชัยบัญชาและเพชรา เชาวราษฎร์ มีการแจ้งเกิดของผู้กำกับคลื่นลูกใหม่มากมายที่มีความรู้ความสามารถในการผลิตภาพยนตร์มากขึ้นทำให้ภาพยนตร์ไทยได้มาตรฐานและมีคุณภาพมากขึ้น (พิรงรอง รามสูต รัตนันท์, เมธา เสรีธนาวงศ์, วิลาสินี พิพิธกุล, ไสลทิพย์ จารุภูมิ, 2545 : 67-74) จนกระทั่งสร้างชื่อเสียงให้แก่วงการภาพยนตร์ไทยได้ในระดับสากล ซึ่งการแสดงย่อมเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญและส่งผลให้ภาพยนตร์เป็นที่ยอมรับและได้รับความนิยมนจนมีการจัดการประกาศรางวัลให้แก่ผู้ผลิต ผู้สร้าง นักแสดง และบุคคลากรที่มีคุณภาพในการผลิตงานสาขาภาพยนตร์นี้ขึ้นอยู่หลายต่อหลายรางวัล ได้แก่ รางวัลพระสุรัสวดี รางวัลสุพรรณหงส์ เป็นต้น

นอกจากละครเวทีและภาพยนตร์แล้ว ยังมีละครโทรทัศน์ที่เป็นอีกหนึ่งสื่อที่ไม่สามารถปฏิเสธศาสตร์และศิลป์แห่งการแสดงได้ ละครโทรทัศน์เป็นสื่อประเภทหนึ่งที่เข้าถึงประชาชนส่วนมากของประเทศได้อย่างกว้างขวาง ละครโทรทัศน์เองก็มีพัฒนาการเช่นเดียวกับสื่อการแสดงแขนงอื่นๆ จากเดิมที่เป็นการแสดงสด และมีผู้บอกรับท ภายหลังได้มีการใช้เทคนิคในการบันทึกเทปเข้ามาช่วย ละครจากการแบบจบในตอนเดียว ใช้ฉากเดียวถ่ายทำในห้องส่ง ก็มีการผลิตละครในรูปแบบที่หลากหลายขึ้น เช่นละครเรื่องยาวที่ได้อิทธิพลมาจาก soap operas ของฝรั่ง (ปนัดดา ธนสถิตย์, 2531 : 3-7) ละครที่นำเสนอเป็นตอนสั้นๆ ละครชวนหัวเบาสมองจบในตอนที่เราเรียกว่า ละครซิตคอม (sit-com) ที่มาจากคำว่า situation comedy เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการขยายช่วงเวลาในการนำเสนอจากละครหลังข่าว มาเป็นละครช่วงเช้า ช่วงบ่าย ละครช่วงเย็นก่อนข่าวภาคค่ำ และแม้กระทั่งละครในช่วงดึกก็ยังคงมีการออกอากาศเช่นเดียวกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าละครโทรทัศน์เองก็มีการเจริญเติบโตไม่แพ้ธุรกิจภาพยนตร์ ซึ่งการแสดงย่อมเป็นเรื่องสำคัญในการผลิตละครโทรทัศน์เช่นกัน อาจจะมีลักษณะการแสดงที่แตกต่างออกไปจากการแสดงละครเวทีและภาพยนตร์ แต่ศาสตร์การแสดงก็ยังคงเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งในการสร้างความนิยมและสร้างคุณภาพให้แก่ละครโทรทัศน์ ดังจะเห็นได้จากการจัดรายการมอบรางวัลแก่นักแสดงและผู้ผลิตละครโทรทัศน์อยู่หลายเวทีเช่นเดียวกับการประกาศผลรางวัลในสาขางานภาพยนตร์ การประกาศรางวัลในสาขางานประเภทละครโทรทัศน์ได้แก่ รางวัลเมขลา รางวัลโทรทัศน์ทองคำ ภายหลังมีการจัดรางวัลโดยสถาบันอื่นๆ มากขึ้นโดยแสดงความนิยมในตัวนักแสดงและละครโทรทัศน์จากผลโหวตของประชาชน ด้วย ได้แก่ รางวัล Top Awards เป็นต้น

ปรากฏการณ์หนึ่งที่เป็นผลพวงจากการขายละครโทรทัศน์ออกอากาศ คือ “ภาพยนตร์โฆษณา” ที่เกิดขึ้นเพื่อนำเสนอและโฆษณาสินค้าออกอากาศทางโทรทัศน์โดยเฉพาะช่วงเวลาพักคั่นของการออกอากาศละครโทรทัศน์ ซึ่งการออกอากาศของภาพยนตร์โฆษณาทางโทรทัศน์ นับว่าเป็นรายได้หลักของการออกอากาศละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์โฆษณามีลักษณะคล้ายกับภาพยนตร์ที่ออกอากาศทางโทรทัศน์หรือในโรงภาพยนตร์เพื่อนำเสนอสินค้าแต่มีขนาดสั้นกว่า ภาพยนตร์มาก โดยส่วนมากมีความยาวตั้งแต่ 1 นาที 45 วินาที 30 วินาที และ 15 วินาที โดยเริ่มออกอากาศเมื่อปี พ.ศ. 2528 (สมาน งามสนิท, 2532 : 744) และมีการเจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง ภายหลังเริ่มมีสถาบันจัดการแจกรางวัลให้แก่ผู้สร้างภาพยนตร์โฆษณาในแขนงต่างๆ อันได้แก่ Tact Awards (Top Advertising Contest of Thailand) โดยจัดขึ้นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2519 โดยแต่เดิมเป็นการจัดการประกวดเฉพาะรางวัลโฆษณาโทรทัศน์ยอดเยี่ยมแห่งประเทศไทย ภายหลังจึงมีการแจกรางวัลแก่งานโฆษณาสาขาอื่นๆ เพิ่มขึ้นด้วย เช่น สื่อสิ่งพิมพ์

สื่อโปสเตอร์ สื่อวิทยุ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมี B.A.D.Awards ซึ่งย่อมาจากชื่อของสมาคมผู้กำกับ ศิลปินบางกอก (Bangkok Art Director's Association) ซึ่งภายหลังได้มีการจัดการประกวดรางวัล โฆษณาในระดับอุดมศึกษาเพิ่มขึ้นด้วย และ Adman Awards & Symposium จัดขึ้นโดยสมาคม โฆษณาธุรกิจแห่งประเทศไทย ที่เคยแจกรางวัลร่วมกับ Tact Awards ก่อนแยกตัวออกมาและจัด ขึ้นเองครั้งแรก ในปี พ.ศ. 2547 (<http://www.positioningmag.com/magazine/>) แม้ว่าคุณภาพ ของภาพยนตร์โฆษณาอาจตัดสินจากหลายปัจจัย แต่การสร้างภาพยนตร์โฆษณาที่มีตัวแสดง การ แสดงก็ยังคงเป็นส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างมากในการผลิตงานโฆษณา

การเจริญเติบโตของสื่อประเภทต่างๆ ที่กล่าวมาแล้ว ทั้งละครเวที ภาพยนตร์ ละคร โทรทัศน์ และภาพยนตร์โฆษณา ทำให้ศาสตร์แห่งศิลปะการละครและศาสตร์แห่งศิลปะการสื่อสาร การแสดงในประเทศไทยเริ่มได้รับความสนใจอย่างแพร่หลายมากขึ้น จนเกิดการบรรจุศาสตร์แห่ง การแสดงนี้ไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา เริ่มจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดย สดใส พันธุมโกมล ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้ริเริ่มให้มีการนำศาสตร์วิชา แขนงนี้เข้ามาบรรจุเป็นหนึ่งในหลักสูตรการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัย โดยตั้งขึ้นเป็นภาควิชา ศิลปะการละคร เมื่อปี พ.ศ. 2508 โดยหลักสูตรการเรียนการสอนศิลปะการละครของไทยนี้ได้รับ อิทธิพลและมีรากฐานมาจากศิลปะการละครตะวันตก ซึ่งเน้นการศึกษาไปที่การละครสมัยใหม่ (modern theatre) ซึ่งนอกจากจะศึกษาเกี่ยวกับประวัติการละคร การเขียนบท การกำกับ การ ออกแบบเพื่อละครแล้ว (กอบกุล อิงคุทานนท์, 2540 : 75-76) สิ่งหนึ่งที่ขาดเสียไม่ได้ก็คือ ศาสตร์ แห่งการแสดง (acting) ซึ่งนับว่าเป็นครั้งแรกที่มีการเรียนการสอนเกี่ยวกับการแสดงอย่างเป็นทางการ เป็นแบบ แแผนขึ้นในประเทศไทย จากเดิมที่ไม่มีการสอนการแสดงอย่างเป็นทางการเป็นแบบแผน มีการถ่ายทอดการ แสดงตามแบบภูมิปัญญา จากผู้กำกับสู่นักแสดง จากนักแสดงที่ก้าวขึ้นมาเป็นผู้กำกับสู่นักแสดง รุ่นต่อไป เป็นการเรียนรู้ขณะฝึกซ้อมการแสดงหรือในลักษณะที่เรียกว่าครูพักลักจำอย่างไม่เป็น แบบแผน (กนกพันธ์ จินตนาติลก, 2546) ตามแบบฉบับของการสอนการแสดงแบบไทย หลังจากที่มี การเรียนการสอนการแสดงอย่างเป็นทางการเป็นระบบแบบแผนมากขึ้น ทำให้ศิลปะการแสดงของไทยเริ่มมี ระบบแบบแผนมากขึ้น และศิลปะการแสดงก็ได้รับการยอมรับจากสังคมไทยมาขึ้นด้วย ไม่ถูกมอง ว่าการแสดงเป็นเพียงแค่การเดินกินรำกินอีกต่อไป

การศึกษาทางศิลปะการละครและศิลปะการแสดงอย่างเป็นทางการเป็นระบบมีมาตรฐานตามแบบ สากลมากขึ้น ทำให้เกิดเป็นองค์ความรู้ทางวิชาการในด้านการแสดงมากขึ้น เป็นผลให้ในการผลิต งานสื่อสารการแสดงประเภทต่างๆ ทั้ง 4 ประเภทอันได้แก่ ละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์

และภาพยนตร์โฆษณา ให้ความสำคัญกับการแสดงของนักแสดงเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อมีการแข่งขันในการสร้างงานกันมากขึ้น การแสดงก็เป็นอีกมาตรฐานหนึ่งที่ถูกผลิตนำมาแข่งขันกันในการสร้างงานที่มีคุณภาพ เป็นผลให้วงการการแสดงดูเหมือนจะต้องการองค์ความรู้ทางด้านการแสดงที่มีมาตรฐานมาประยุกต์ใช้ในงานของตนเพิ่มมากขึ้นด้วย ซึ่งในกระบวนการการสร้างสรรค์ผลงานสื่อดังกล่าวนอกจากการใช้ศิลปะทางการกำกับกับการแสดง การเขียนบทที่ดีแล้ว สิ่งหนึ่งที่แทบจะปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเป็นยิ่งในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานดังกล่าวก็คือ การแสดง การแสดงของนักแสดงที่ดีย่อมจะสามารถถ่ายทอดวิสัยทัศน์ของผู้กำกับและผู้เขียนบทได้อย่างมีประสิทธิภาพและก่อให้เกิดประสิทธิผลที่ดีได้ตรงตามกับความตั้งใจของผู้ส่งสาร ดังนั้น การแสดงจึงเป็นศาสตร์ที่สำคัญและไม่อาจละเลยที่จะสนใจในกระบวนการการสร้างสรรค์งานประเภทนี้ได้

นอกจากผู้กำกับกับการแสดง ผู้ช่วยผู้กำกับกับการแสดง ที่จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการแสดงของนักแสดงแล้ว ปัจจุบันตำแหน่งหนึ่งซึ่งถือว่าเป็นวิชาชีพที่ได้รับความสนใจในวงการการแสดงที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการสร้างสรรค์ทางการแสดงของนักแสดงในกระบวนการการสร้างสรรค์งานศิลปะทางการแสดงไม่ว่าจะเป็นแวดวงละครเวที วงการภาพยนตร์ วงการโทรทัศน์หรือแม้แต่วงการภาพยนตร์โฆษณาเอง คือ ผู้ฝึกสอนการแสดง หรือ Acting Coach

ผู้ฝึกสอนการแสดง หรือ Acting Coach เป็นตำแหน่งหนึ่งในบุคลากรในกระบวนการสร้างสรรค์งานผลงานทางศิลปะการแสดง เป็นผู้ทำหน้าที่ในการฝึกซ้อมการแสดงให้แก่นักแสดงทั้งก่อนการแสดงจริงสำหรับละครเวทีและก่อนการถ่ายทำจริงสำหรับภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์และภาพยนตร์โฆษณา เพื่อปูพื้นฐานทางการแสดงให้แก่นักแสดงใหม่และฝึกซ้อมเพื่อให้นักแสดงเข้าถึงบทบาทตามตัวละครที่จะต้องแสดง และนอกจากนี้ในการถ่ายทำจริง ขณะที่ถ่ายทำอยู่ผู้ฝึกสอนการแสดงก็ยังมีหน้าที่เป็นสื่อบุคคลกลางระหว่างผู้กำกับกับการแสดงสำหรับละครโทรทัศน์ ผู้กำกับภาพยนตร์สำหรับภาพยนตร์และภาพยนตร์โฆษณา และนักแสดง โดยมีหน้าที่สำคัญในการถ่ายทอดสารจากผู้กำกับ ซึ่งมีการทำความเข้าใจให้ตรงกันระหว่างผู้กำกับและผู้ฝึกสอนการแสดงเสียก่อน เพื่อให้เกิดภาพและความรู้สึกเดียวกัน จากนั้นผู้ฝึกสอนการแสดงจึงทำหน้าที่ถ่ายทอดไปยังนักแสดงโดยใช้กระบวนการสื่อสารทางการแสดง

ปัจจุบันเมื่อความนิยมและการแข่งขันในสื่อทางการละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์โฆษณาได้รับความสนใจเพิ่มมากขึ้น ประกอบกับกลับมาของธุรกิจ

ละครเวทีเริ่มเฟื่องฟูขึ้นอีกครั้ง ทำให้การแสดงของนักแสดงเป็นเรื่องที่ผู้ผลิตให้ความสนใจและให้ความสำคัญมากขึ้นตามไปด้วย เป็นผลให้วิชาชีพผู้ฝึกสอนการแสดงได้รับการยอมรับ และได้รับความสนใจมากขึ้นทั้งในแวดวงศิลปะการละครและภาพยนตร์ตลอดจนวงการการศึกษา ผู้ฝึกสอนการแสดงจึงเป็นวิชาชีพใหม่ที่น่าสนใจให้การศึกษาซึ่งปัจจุบันยังมีบุคลากรในวิชาชีพแขนงนี้อยู่น้อยมาก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการเข้าสู่อาชีพและกระบวนการทำงานของผู้ฝึกสอนการแสดงในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์โฆษณา
2. เพื่อศึกษากระบวนการทำงานของผู้ฝึกสอนแสดงกับนักแสดงในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์โฆษณา
3. เพื่อศึกษาทัศนคติของบุคคลที่เกี่ยวข้องในการทำงานกับผู้ฝึกสอนการแสดงอันมีผลต่อการศึกษาแนวโน้มของอาชีพผู้ฝึกสอนการแสดงในอนาคต

ปัญหาคำถามวิจัย

1. การเข้าสู่อาชีพและกระบวนการทำงานของผู้ฝึกสอนการแสดงในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์โฆษณาเป็นอย่างไร
2. กระบวนการสื่อสารของผู้ฝึกสอนแสดงกับนักแสดงในการทำงานในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์โฆษณาเป็นอย่างไร
3. ทัศนคติของบุคคลที่เกี่ยวข้องในการทำงานกับผู้ฝึกสอนแสดงที่มีต่ออาชีพผู้ฝึกสอนการแสดงเป็นอย่างไร สะท้อนให้เห็นแนวโน้มในอนาคตที่มีต่อความสนใจในอาชีพนี้หรือไม่อย่างไร

ขอบเขตของการวิจัย

มุ่งศึกษาเส้นทางการเข้าสู่วิชาชีพ รวมไปถึงกระบวนการสื่อสารของผู้ฝึกสอนการแสดง กับนักแสดง โดยจะศึกษาจากผู้ฝึกสอนการแสดงที่มีประสบการณ์ทำงานอย่างน้อยเป็นเวลา 2 ปี ขึ้นไป จากงานสื่อ 4 ประเภท คือ ละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์โฆษณา ตลอดจนทัศนคติของนักแสดงและผู้ร่วมงานที่เกี่ยวข้องกับอาชีพผู้ฝึกสอนการแสดงที่มีต่ออาชีพนี้ โดยจะมุ่งศึกษาผู้ฝึกสอนการแสดง นักแสดง และผู้ร่วมงานที่เกี่ยวข้องอาทิเช่น ผู้กำกับ ผู้ช่วยผู้กำกับ ผู้ผลิต ผู้อำนวยการสร้าง จากงานสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์ โฆษณาเช่นเดียวกัน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

สถานภาพวิชาชีพ หมายถึง ภาพรวมของอาชีพ ตั้งแต่เส้นทางการเข้าสู่อาชีพ ขั้นตอนในการประกอบอาชีพ ลักษณะของงาน บทบาทหน้าที่ในการทำงานของผู้ฝึกสอนการแสดง ตั้งแต่การคุยงาน รับงาน ค่าจ้าง การปฏิบัติงาน ตลอดจนการให้คุณค่าในอาชีพของตน

กระบวนการสื่อสาร หมายถึง การสื่อความด้วยวจนและอวจนภาษาระหว่างผู้ฝึกสอนการแสดง กับนักแสดงในการทำงาน นับตั้งแต่การพูดคุยทำความรู้จักกัน การปฏิบัติงานร่วมกันทางการแสดง การฝึกซ้อม การเรียนการสอนการแสดง รวมถึงการแก้ปัญหาทางการทางแสดงที่เกิดขึ้นด้วยวิธีการต่างๆ ขึ้นอยู่กับผู้ฝึกสอนการแสดงคนนั้นๆ

ผู้ฝึกสอนการแสดง (Acting Coach) หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่แนะนำ ให้คำปรึกษา ฝึกซ้อม ตลอดจนดูแลการแสดงให้แก่นักแสดงสำหรับการแสดงละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์โฆษณาทั้งก่อนการแสดงหรือถ่ายทำจริง ขณะถ่ายทำจริง และหลังจากที่มีการถ่ายทำหรือแสดงจริงไปแล้ว

นักแสดง หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่ถ่ายทอดลักษณะของตัวละครปรากฏผ่านสื่อประเภทต่างๆ ซึ่งเป็นผู้ที่เคยร่วมงานกับผู้ฝึกสอนการแสดงในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์ โฆษณา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นพื้นฐานงานวิจัยที่ศึกษาถึงการขยายผลองค์ความรู้ในศาสตร์ที่ว่าด้วยศิลปะการแสดงสู่วิชาชีพทางการแสดงเพื่อให้ผู้ศึกษาในสาขาวิชาดังกล่าวตลอดจนผู้เกี่ยวข้องที่สนใจเกี่ยวกับวิชาชีพผู้ฝึกสอนการแสดงนี้ได้ใช้เป็นแนวทางในการนำไปศึกษาต่อ
2. เพื่อเป็นเอกสารที่รวบรวมแนวคิดการทำงานและกระบวนการทำงานสำหรับวิชาชีพผู้ฝึกสอนการแสดง
3. เพื่อเป็นเอกสารรวบรวมทำเนียบบุคคลากรในสาขาวิชาชีพนี้ในประเทศไทยเพื่อยังผลต่อผู้เกี่ยวข้องที่สนใจเกี่ยวกับสาขาวิชาชีพนี้ต่อไป